

Още туй не изрекълъ, изъ една алея изпъкна единъ уволненъ стражаръ, нѣщо смигна на Черното, пакъ и двамата заминаха къмъ буфета.

Тази компания съставяха разнебитени, изхвърлени останки отъ разни политически лагери, съсловия, възрасти, убѣждения — лични, а не общи партийни, защото тя ги никога нѣма, пакъ и не може да ги има. Мизерията — често пѣти заслужено тѣмъ наказание — ги бѣше слѣпила ведно, както варѣта — разновиднитѣ камъни въ конгломератъ. Това бѣше утайка, която често завзема мѣстото на каймака — на тѣлпата, която у насъ все повече расте, която събаря и дига кабинети, която днесъ вика: „Осанна!“ утрѣ — „разпни го!“ която днесъ крѣщи: „Да живѣе!“, утрѣ — „долу! На позорния стълбъ, на ешафота прѣдателитѣ!“ — а въ други-денъ пакъ: — „Да живѣе, ура!... ура!“ ...

XIV.

Дѣдо Генко изслуша всичко туй, чуди се какви врѣмена и хора сж настали, съжали послѣднитѣ, пакъ замина нагорѣ изъ градината, като остави нашитѣ познати да си приказватъ. Искаше му се да се намѣси въ разговора имъ, да каже и той една-двѣ думи, но благо-разсѣди да мълчи. Разбира се, отъ изказанитѣ мнѣния едни одобряваше, а други не.

Той се изкачи на една барчинка. Надъ зеленитѣ дървета въ градината се показа въ дълга ивица величественията видъ на столицата, която, сѣкашъ, отъ три страни заобикаляше градината: отъ политѣ на Витоша та до Военното училище. Надъ тоя поясъ се издигаше другъ: продълженията на Стара-планина и Люлинъ-планина и лѣснали прѣдъ него неподвижно като въ нѣкоя панорама грамаднитѣ здания: Държавната печатница, Св. София, Народното Събрание, черниятъ покривъ на двореца, плешивото покрито съ тенекия кубе на Черната джамия, пѣхотнитѣ казарми и други безъ четъ отъ най-разнообразенъ стилъ наредени амфитеатрално и сгрупирани най-произволно и капризно, образуваха една чудна зигзагова контура на свѣтлия небосводъ и всички, сѣкашъ, бѣха се измѣдрили прѣдъ стареца да го изгледатъ въ